

[Antonsen.]

vel efterhånden er ved at komme i flertal i forhold til de egentlige arbejdere, er der meget, der taler for, at man diskuterer, om man ikke skal sikre disse funktionærer en særlig plads i samarbejdsudvalg. Det er for så vidt de samme synspunkter, som jeg gjorde gældende ved første behandling af forslaget om samarbejdsregler i forsvaret. Også dér fandt vi, at ikke bare garnisonskommandanten på den ene side og de helt menige på den anden side skulle sidde i samarbejdsudvalgene, men at også de øvrige grupper, mellemgrupperne, burde have fast placering, og det synes jeg altså også ville være rigtigt i samarbejdsudvalgene.

I andre lande har man jo gennemført forskellige andre ting, der kan falde ind under begrebet industrielt demokrati, som vi ikke vender os imod på nogen måde. Tværtimod, vi er meget positive over for det, og vi arbejder meget med, hvad vi skal lægge i det. Jeg er ikke sikker på, at vi kommer til det samme resultat, som f. eks. SF vil komme til, men der er afgjort her et område, hvor der kan gøres mere for at styrke samhørighedsfølelsen, for at gøre det bedre for den enkelte på arbejdspladsen.

I Vesttyskland har man jo en regel om, at de ansatte kan vælge et medlem af virksomhedens ledelse. Jeg er ikke sikker på, at det er det rette, men det er noget, der er gennemført af CDU i Vesttyskland, og det er da i hvert fald en af de ting, man bør overveje.

Jeg kan ikke tilslutte mig det konkrete forslag, som hr. Kampmann nævnte til allersidst. Det var meget i telegramstil, det blev forelagt, men så vidt jeg kan se, vil der være tale om overlappning i forhold til ting, som allerede eksisterer.

Jeg kan slutte af med igen at sige, at vi fuldt ud kan tilslutte os målene, som denne diskussion har givet anledning til opstilling af, men ikke de konkrete midler, der er peget på fra forslagsstillernes side.

Tredje næstformand (Morten Lange): Inden jeg giver ordet til ordføreren for forslagsstillerne, skal jeg gøre opmærksom på, at forhandlingerne drejer sig om et forslag til folketingsbeslutning, der ikke

kan afvises under henvisning til forretningsordenens § 16.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Dam): Det ville også være meget uheldigt, hvis man kunne afvise det, for det ville jo simpelt hen betyde, at man på forhånd afviste enhver diskussion af socialistiske tanker her i salen. Det er jo ganske klart, at en konstruktiv og systematisk socialisme af den højre side her i salen må blive opfattet som en trussel mod deres opfattelse af ejendomsbegrebet. For os er det i den smukkeste forbindelse med dansk politisk tradition, at man går i en socialistisk retning, og vi mener, at vi er i bedste overensstemmelse med i hvert fald de mere frisindede af grundlovsfædrene — jeg skal undtage hr. Lehmann, som jeg aldrig har været nogen stor tilhænger af; det overlever han jo nok.

Dette forslag er jo et principforslag, som nødvendigvis må være udformet i store træk. Det er klart, at der er en masse detaljer, man kunne have taget med i det; det ville blot ikke være blevet færdigt det første par år, hvis et parti, som ikke har en stor administration til sin rådighed, skulle have gennemarbejdet enhver detalje. Men som jeg har haft lejlighed til at sige ved andre lignende lejligheder, mener vi, det er rigtigt, at også principforslagene kommer frem, fordi de kan sætte gang i en udvikling, og selv om forslaget her ikke er blevet modtaget med den allermest imponerende velvilje, så er det dog heller ikke blevet modtaget med så mange lidenskaber, som hvis det havde været et ændringsforslag til jagtloven. Men jeg har da opfattet, at SF ikke hører til de fredede dyr i skoven. Det må vi erkende og finde os i.

Selv om det altså er et principforslag, må jeg sige, at det bedrøvede mig lidt, at handelsministeren i sit referat af tankerne i det for mig at se miskendte nogle af dem. Han gjorde det ved at forbigå en række enkeltheder både i forslaget, i bemærkningerne og i fremsættelsen. Der er såvist ikke tale om, at vi har ønsket at opstille beskæftigelsen som det eneste mål, endsige at vi ønskede at opretholde en række forældede virksomheder og en række virksomheder, som ikke kunne klare sig økonomisk, alene for at sikre en beskæftigelse.